

SMĚR STUDIJNÍ ODDĚLENÍ

„Pane kolego, vaši doktorskou práci nemůžeme přijmout. Je plytká, chybí tomu pevný teoretický rámec a – co je nejhorší – je hrubě neobjektivní.“

Hluboce jsem se nadechl, sundal si brýle a přelétl mlhavým zrakem posudkovou komisi. Tváře členů katedry zářily pocitem zadostiučinění.

„Tak v první řadě,“ zaluskal klouby vedoucí katedry „polemizujete s definicí demokratického systému. Třeba tady – pane docente, můžu? – píšete, že, cituji, demokratický režim se těžko definuje, považujeme-li Venezuelu za diktaturu a USA za demokracii.“

Akademici se úlevně zaklonili ve svých křeslech.

„Srovnávat krvavého tyrana a svobodně zvoleného prezidenta je nestydatost. Kde jste na takové teze přišel?“

„No tak podívejte se. Čerpal jsem z publikací uznávaného amerického filozofa a lingvisty...“

„Tak to jsme už doufám uzavřeli. Pane docente, vy jste onoho autora četl? Já ne. Tady pan kolega taky ne. Bohužel jste si vybral nevhodné zdroje. Proč jste nevyužil třeba Fukuyamu? Nebo Hayeka, Huntingtona? Je nepřeborné množství autorů, kteří se právě vámi zvoleným tématem vědecky zabývají.“

Otřel jsem si dlaně o kalhoty od saka.

„No, pojďme dále. Velice odvážně polemizujete s myšlenkou, že veřejnoprávní média bývají zpolitizovaná. Tady níže dokonce čtu, že politici ovlivňují justici.“

„Ano, to ovlivňují! Zdroje k těmto informacím jsem citoval v poznámce pod čarou!“ vyletěl jsem ze židle jako sršeň. Co furt mají?

Hluboké nadechnutí a pobavené vzájemné pomrkávání.

„Kolego, já vám neberu váš světonázor. Ale uvědomte si, že věda musí být objektivní. To, co vy tvrdíte, je spekulace, v nejlepším případě maximálně ojedinělý fakt, vytržený z kontextu. Na tom zkrátka nemůžete postavit hypotézu.“

Chvilé vychutnání si intelektuální převahy. Do ztichlé místnosti zuřivě bije vteřinová ručička nástěnných hodin. Ozve se dusot nohou z chodby, postupně se vzdalující.

„Pokud si ještě pamatujete úvod do studia, na třetí přednášce zaznělo, že moc se v demokratických zemích dělí na zákonodárnou, výkonnou a soudní. A právě tato dělba moci – to si prosím zapamatujte – zabraňuje, ano, zabraňuje, vámi zmiňované politizaci.“

Přisadil si i docent:

„Já bych ještě dodal, že práci chybí kritické zhodnocení zdrojů. Tato absence je citelná už jen z toho důvodu, že

většina zdrojů je přinejmenším pochybných. Ale to už tady pan kolega zmínil, že.“

Nadechl jsem se k odpovědi, ale porota byla rychlejší.

Další člen poroty upřesnil a shrnul:

„Zkrátka práce takového formátu nemůže být založena na publikacích nějakých pochybných pisálků. Byť jsou tedy – jak sám říkáte – v některých úzkých kruzích ceněni.“

Moje defenziva byla evidentní. Místnost se zaplnila dusivým tichem.

„Inu, nebudeme už to děle protahovat,“ naznačil rozšafným gestem vedoucí katedry a přešel prsty po okraji stostránkového svazku. „vaše práce nespĺňuje základní katederní standardy a proto nemůže být přijata. Vaše kroky nyní budou směřovat na studijní oddělení. Pakliže budete chtít zkusit novou obhajobu, bude třeba opět uhradit poplatek stanovený ve studijním řádu.“

Na rozloučenou mi ani nepodali ruce. Kdo ví, třeba se ruka podle protokolu při takových příležitostech nepodává. Možná by tím neúspěšnému mohli nepřímou naznačit jakýsi výsměch. Kdo ví.

Vyběhl jsem uvolněně ze dveří fakulty a ucítil jsem nutkání rozletět se nad město. Ta úleva. Ano, měl bych cítit hořkost, smutek, zmar... ale kdepak! Cítil jsem volnost, blaženost a

úlevu. Ted', v tuto chvíli. Hořkost přijde později. Ale nepředbíhejme.

Impulzivní radost přišla pravděpodobně na základě mé kalkulace nad dosavadní investicí. Vazba doktorské práce dvanáct stovek. Poplatek za posudky šest tisíc. Zkouška z filozofie pětistovka. Kolem a kolem, do desítky bych se vlezl. Jako středoškolský učitel na zkrácený úvazek si vydělám čtyři tisíce měsíčně. S tímhle doktorát neuděláte. Dodnes si pamatuji svou návštěvu děkana, kterého jsem žádal vzhledem ke své situaci o uvolnění z některých povinných seminářů. Jeho odpověď v sobě zahrnovala veškerou filozofii, proti níž jsem se bytostně vymezoval:

„V tom případě nestudujte.“

Půlrok před obhajobou byl náročný. Je pravda, že má rigorozka neměla jen ideologické nedostatky, byly tam i formální chyby, byl to nedodělek. Ale abych zaplatil nájem, musel jsem si najít tři práce a času na psaní nezbývalo. Pořádně jsem se do toho opřel až v době, kdy mě ze dvou z nich vyhodili. A to už mi hořel termín.